

به امید روزی که هیچ مرزی نباشد

سلام:

امیدوارم حال شما خوب باشد و همانند ما کودکان افغانی غمگین و ناراحت نباشید یا شاید اصلاً برای شما مهم نیست که چرا غمگین هستیم. شما قانونی گذاشته اید که بچه های افغانی را در مدرسه های ایرانی و حتی مدرسه های خودگردان افغانی درس نخوانند و به خانواده های ما فشار زیادی وارد می کنید تا ما از کشور شما برویم. چرا نمی توانیم درس بخوانیم، چرا شما نمی گذارید ما در ایران زندگی کنیم. ما از شما می خواهیم که حق ما را از بزرگان جدا کنید. ما کودک هستیم و همه کودکان دنیا حق دارند تحصیل کنند و درس بخوانند تا به جایی برسند. درست است که ما کارت نداریم اما گناهی انجام ندادیم یا نکردیم. برای چه افغانی ها وقتی به خیابان ها می روند با ترس و قایمکی به خانه هایشان برگردند. مگر افغانی ها آدم یا انسان نیستند پس حق افغانی هاست که درس بخوانند و با خیال راحت از خیابان ها بگذرد. شما نباید از ما بچه های افغانی مثل بچه های ایرانی پول، کارت یا هیچ چیز دیگر بخواهید، چون ما این چیزها را نداریم. چون ما مهاجر و جنگ زده هستیم. ما دوست داریم درس بخوانیم که به یک جایی برسیم و به کشور ایران و افغانستان خدمت کنیم. آیا شما دوست دارید که ما بی سواد بمانیم و تا شب در خیابان برادرهایمان کار کنند تا هزار تومان پول در بیاورند آیا شما دوست دارید به شما اهمیت داده نشود چون به ما بچه های افغانی اهمیت نمی دهید؟ آیا دوست دارید بچه های شما درس نخوانند و تا شب در خیابان سرگردان باشند. اگر کودکان شما مثل ما آواره بودند شما چه می کردید؟ آقای وزیر آموزش و پرورش مگر شما درس نخوانده اید، نمی بینید که درس چه قدر خوب است، پس چرا نمی گذارید ما درس بخوانیم. گناه ما چه هست که کشورمان آباد نیست و رئیس جمهورمان به فکر کشور ما نیست اگر ما به افغانستان برویم بدبخت می شویم و در زمستان از سرما و گرسنگی می میریم. گناه ما چیست که بزرگترها مان از کشور خود به کشور شما آمده اند. البته آن ها هم تقصیر ندارند. تو کشورشان بدبختی بود و اگر به ایران نیامده بودند شاید الان ما اینجا نبودیم. بدبخت و بی آب و غذا و زیر جنگ بودیم.

زیر گلوله و قحطی بودیم. خود شما ما را به کشور خود راه دادید و ما سال هاست اینجا در ایران کار می کنیم. با زحمت، پدر ما روی ساختمان های شما کار می کنند و مادرمان در خانه برای مردم شما سبزی پاک می کنند و قند خورد می کنند. با این حال همه به ما می گویند افغانی و افغانی اینجا در ایران یک فحش است. حالا با این

پول که در افغانستان هیچ ارزش ندارد. چه طور برگردیم وقتی خانه ای نداریم. پدر مادر آنجا کار ندارد. ما چه طور برگردیم. از شما می پرسم: از دولت ایران و یونیسف و از افغانستان و آمریکا و طالبان که ما را از کشور خود آواره کرده. درست است که ما مهاجر افغانی هستیم ولی اگر کشور افغانستان خوب می بود که ما در این جا نمی ماندیم. حالا شما نباید از ما بچه های استفاده کنید. تا بزرگ ترها را بیرون کنید. ما کودکان حق داریم درس بخوانیم و جای مناسب برای زندگی و غذای مناسب داشته باشیم. چون همه کودکان دنیا حق دارند همه امکانات را داشته باشند و ما که کودک جنگ و مهاجر هستیم باید کشورها و سازمان ها به ما کمک کنند. دیگر عرضی نداریم و در آخر از شما دولت ایران خواهش می کنیم که بر ما کودکان افغانی اجازه درس خواندن را بدهید.

جمعی از کودکان مهاجر افغانستان

جمعیت تلاش برای جهانی شایسته کودکان

شهری، خیابان فدائیان اسلام، بی بی زبیده، کوچه ایبزی، پلاک ۵۶

تلفن : ۳۳۳۹۰۳۹۱